

Contact-commissie formuleert wensen voor westelijke randmeren

Ervaring heeft geleerd, dat de oostelijke randmeren van het IJsselmeer, met name het Veluwemeer tussen Harderwijk en het Kampereiland, vooral in de wintermaanden belangrijke wijk- en voedselplaatsen kunnen zijn voor allerlei watervogels. De aantrekkingskracht die deze meren en vooral hun stranden ook op recreatiezoekenden hebben, maken dat vogels er in de zomermaanden weinig rust vinden. Maar dit geldt toch vooral voor de periode van ongeveer half juni tot half september, zodat de vogels stellig het leeuwedeel hebben.

Daarom is het verheugend, dat de Contact-Commissie voor Natuur- en Landschapsbescherming onlangs ook ten aanzien van de randmeren, die de toekomstige Markerwaard van Noord-Holland zullen moeten scheiden, een aantal wensen heeft geformuleerd. Ook daarbij valt veel nadruk op de mogelijkheden voor recreatie, wat in een dichtbevolkt land nu eenmaal onvermijdelijk is. Maar wij vertrouwen toch, dat ook hier de vogels zullen kunnen meeprofiteren van mogelijkheden, die de Contact-Commissie ten behoeve van de recreatie bepleit. Met name buitendijkse „voorlanden” zouden hier en daar, eventueel met een bescheiden beperking ten aanzien van het tijdstip waarop zij voor recreanten worden opgesteld, voor weidevogels mogelijkheden kunnen scheppen.

Een belangrijk onderdeel van de op bijgaand kaartje afgebeelde wensen van de C.-C. is het pleidooi voor behoud van Marken als eiland. Dit betekent dan een bocht in de dijk van de Markerwaard en zuinige lieden hebben al uitgerekend, dat die dijk daardoor dertig miljoen gulden duurder zal worden. Zeker geen gering bedrag, dat o.i. overigens pas kan worden beoordeeld, als het wordt vergeleken met de totale kosten van aanleg van deze dijk. Bovendien pleit de C.-C. voor een aanzienlijk groter Hoornse Hop, dan waaraan voorlopig werd gedacht. Wat toch wel weer een besparing zal opleveren!

Er zijn, naar ons gevoel, ook voor de vogels vele voordelen verbonden aan een verwezenlijking van de gedachten, die in het ontwerp van de C.-C. zijn vastgelegd in een prettig leesbare, en fraai geïllustreerde brochure, waarbij een grote uitslaande kaart in kleurendruk is gevoegd, waarop de suggesties nog wat gedetailleerder zijn uitgewerkt, dan op het hierbij gaande kaartje mogelijk was.

De brochure „De westelijke randmeren van de IJsselmeerpolders” kan

worden besteld door overschrijving van f 2,75 op postgirorekening 21 04 81 van de Stichting voor Natuur- en Landbouwbescherming te Amsterdam. Tot besluit van deze beschouwing één citaat uit de brochure: „Willen de randmeren werkelijk betekenis krijgen voor de recreatie, dan zal de voorgenomen beëindiging van de verontreiniging van de Eem en de Vecht ook werkelijk moeten worden verwezenlijkt en aan de rechtstreekse vervuiling van de randmeren door rioleringen en lozing van industriewater een einde moeten worden gemaakt.” Een, gezien recente ervaringen in het zuidelijke Veluwemeer, uiterst belangrijk punt, dat stellig bepalend zal zijn voor de waarde, die de westelijke randmeren voor de watervogelstand kunnen krijgen.

K. Z.

Rode patrijzen in het Utrechtse op vrij grote schaal uitgezet

Blijkens een mededeling in „De Nederlandse Jager” (72e jrg., nr. 19, 8 sept. 1967) zijn dit jaar onder Neerlangbroek, in de provincie Utrecht, rode patrijzen „in vrij grote schaal” uitgezet. Het betreft hier jonge vogels, waarvan wordt verwacht dat zij zich nogal zullen verplaatsen en die, blijkens mededeling, weinig schuw zijn.

De bedoeling van het experiment is, dat de rode patrijzen de in aantal sterk teruglopende gewone patrijzen zullen vervangen, zoals in sommige delen van Engeland het geval is. Daar zijn rode patrijzen in de 18e eeuw uit Frankrijk ingevoerd en vooral in sommige delen van Zuid- en Oost-Engeland zijn het thans vrij talrijke en betrekkelijk opvallende vogels.

Er zijn in Nederland al eerder pogingen gedaan om rode patrijzen in te voeren, o.a. in de duinstreek. Tot nu toe zonder succes. Van de bij Neerlangbroek „op vrij grote schaal” uitgezette vogels heeft men thans betere verwachtingen.

Het lijkt gewenst, dat ook de vogelaars dit experiment aandachtig volgen. Velen zullen de vogel uit Frankrijk of Engeland reeds kennen, maar vooral op korte afstand en goede belichting bieden, ook voor wie de soort niet kent, de witte, met zwart afgezette hals en wangen, goede veldkenmerken, evenals de rode sna-

vel en rode poten. De rode patrijs is bovendien iets forser dan onze patrijs. Op enige afstand kan men beide soorten echter gemakkelijk met elkaar verwarren. De fraai zwart, wit en kastanjebruingestreepte flanken zijn meestal ook alleen van korte afstand zichtbaar.

De tijd zal moeten leren, of deze nieuwe poging tot inburgering van de rode patrijs zal slagen. Zo ja, dan rijst de vraag, of we ons erover moeten verheugen. Enerzijds mag wellicht enige vermindering van de jachtdruk op onze inheemse patrijs worden verwacht. Daar staat tegenover, dat er heel duidelijke aanwijzingen zijn, dat rode patrijs en gewone patrijs elkaar niet verdragen. Waar de rode patrijs vaste voet krijgt, verdringt hij de gewone patrijs.

Als de rode patrijs zich zou vestigen op plaatsen, waar de gewone patrijs zich niet thuis voelt, zou er niet veel tegen het experiment in te brengen zijn. Maar in Engeland is, menen wij, wel duidelijk gebleken, dat daar de rode patrijzen de inheemse patrijzen hebben verdrongen. En dat zou toch, naar ons gevoel, in Nederland stellig niet mogen gebeuren. Hier lijkt overleg, b.v. tussen de jagers en de Commissie voor de Faunabescherming, toch wel dringend gewenst.

K. Z.